

Τὰ νέα μας φιντάνια καμαρόνουν,
ἀνάδουν τοῦ μυαλοῦ των τὰ καντύλια,
σὰν διάνοι ὑπερήφανα φουσκόνουν,
καὶ βλέπουνε λαγούς μὲ πετραχήλια.

Μὰ μέσα εἰς τὴν τόση φασαρία,
'στὸ τόσο ἀσυνείδητο βρισίδι,
ὁ Δεληγιάννης μένει εἰς τὰ κρύα,
καὶ τρίβει τὴν κοιλά μὲ κίραμίδι.

Διάδοχος πῶς εἶναι τοῦ Τρικούπη
ὁ Θεωρῆς ἐπίστευε ὡς τώρα,
μὰ 'φήλωσε ὁ 'Ράλλης ἕνα βροῦπι,
καὶ μονομιᾶς τοῦ ἔκοψε τὴ φόρα.

Τί συμφορὰ ἀνέλπιστη τὸν 'βρῆκε!
ποῦ 'πίστευε νὰ γίνῃ κι' ἄλλο κόμμα;
Πρωθυπουργὸς κι' ὁ 'Ράλλης μᾶς ἐβγήκε,
καὶ ἴσως κι' ἄλλοι ἐβγουνε ἀκόμα.

Ποῖος ξέρει κι' οἱ ἐννιά τοῦ Δεληγιάννη
ἂν πᾶνε μὲ τοῦ 'Ράλλη τὴν παντιέρα!
καὶ τότε ὁ καυμένος τί θὰ κάνῃ;
θὰ ρητερεύῃ μόνος νύκτα 'μέρα.

Κανεῖς καλὰ δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ
σὲ τοῦτο τὸν ἀνάποδο καιρὸ·
χειροτονοῦνται ὅλοι καπετάνοι,
καὶ μὲ παντιέρα στέκουν 'στὸ φτερό.

Καὶ δὸς τοῦ πιά μωρμούραις καὶ φροντίδες,
καὶ τρέχει σὰν ψαλλίδι κάθε γλώσσα,
μαλλώματ', βρυσιαίς, ἐφημερίδες,
καὶ ἄρθρ' ἐπὶ ἄρθρων χίλια τόσα.

Τί ἀρχηγοὶ καὶ κύριοι 'στὴ μέση!
'ψηλὰ 'ψηλὰ σηκώνονται ἡ μύταις,
ὅλοι στραβὰ ἐφόρεσαν τὸ φέσι,
θὰ γίνουν ὑπουργοὶ καὶ οἱ μεσίταις.

Καὶ ἴσως μὲς 'στὴν ὡμορφή 'Αθήνα
'ξυπνήσουν κι' ἡ γυναῖκες μιὰ φορά,
καὶ ἔξαφνα μᾶς 'βγῇ Πρωθυπουργίνα
καμμία σεδνταλίδισσα κυρά.

'Σ' αὐτὸ τὸ νταραβέρι τὸ μεγάλο
κι' ἐγὼ μαζὶ μὲ ὅλους φλυαρῶ·
μπλέκω τὸ ἕνα πόδι μου μὲ τ' ἄλλο,
καὶ ψάλλω τὸν κακὸ μας τὸν καιρὸ.

Ἄγαλμα νέο καὶ κλασικὸ
'στὸν Πρύτανί μας τὸν Κυριακό.

Ὁ Πρύτασι μεγάλε τοῦ Πανεπιστημίου,
πρέπει καὶ σὺ 'στὴ σάλα νὰ 'μπῇς τοῦ Πρυτανείου·
θέλω καὶ ἀνδριάντα 'δικό σου ν' ἀντικρύσω,
κι' ἰδέα μοῦ κατέβῃ νὰ σ' ἀποθανατίσω.

Χωρὶς ἀθανασία δὲν θὲς κανεῖς νὰ μείνῃ,
ἐσὺ μὲ κάθε τρόπο ἐφρόντισες νὰ γίνῃ
τοῦ φίλου Γλάδστωνός μας τὸ ἄγαλμα ἐκεῖνο,
κι' αὐτὴ σου τὴν ἰδέα ὀρθὴ κι' ἐγὼ τὴν κρίνω.

Φιλέλληνα καινούργιο 'ξετρόπωνες καὶ πάλι,
ὁ μακαρίτης Γκίλφορντ σοῦ ἦλθε στὸ κεφάλι,
καὶ θὲς καλὰ καὶ σώνει νὰ στήσῃς σὲ μιὰ πάντα
καὶ τούτου μας τοῦ φίλου μεγάλον ἀνδριάντα.

Ἐμπρός, κανεῖς μὴ μείνῃ ἐδῶ ἀδικημένος,
κι' ὁ ζωντανὸς ὁ φίλος καθὼς κι' ὁ πεθαμμένος·
σε θέλουμε καὶ ἄλλους νὰ βγάλῃς μὲς 'στὴ μέση,
καὶ δίχως ἀνδριάντα νὰ μὴν ἀφήσῃς θέσι.

Μελέτα, σκέπτου, φάγνε καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα
Φιλέλληνας νὰ 'βρίσκῃς 'στὴ μέσα κι' ὅξω σφαῖ
καὶ ὅλο ἀνδριάντας σὲ κάθε μέρος στήνε...
κι' αὐτὸ τῆς ἐποχῆς μὲς μονομανία εἶναι.

Λοιπὸν κι' ἐγὼ, σοφέ μου, γιὰ τόση καλοσύνη
θέλω νὰ κάμω καὶ ἀπὸ εὐγνωμοσύνη·
καὶ πρὶν ἐσὺ προλάβῃς τὸ ἀγαλμὰ σου στήνω,
κι' αὐτὴ τὴ φάτσα δαίγμα 'στοὺς γλόπτας τὴν ἀφίνω.

Τέτοια τιμὴ ἀλήθεια πιστεύω νὰ σ' ἀρέσῃ,
πρέπει κοντὰ 'στοὺς ἄλλους καὶ σὺ νὰ ἔχῃς θέσι·
καὶ ἴσως σὰν κυτάξῃς καὶ ἀγαλμα 'δικό σου,
ἀπὸ τοὺς ἀνδριάντας 'συχάσῃ τὸ μυαλό σου.

Καὶ ὁ Δὲ Κάστρος μᾶς χαιρετᾷ,
καὶ μὲς 'στὴν Πάτρα κι' αὐτὸς πετᾷ.

Λοιπὸν μᾶς φεύγεις καὶ σὺ ἀκόμη,
τῆς πρωτευούσης τὸ φιγουρίνι ;
ἀντίο, τζόγια, ἀντίο, κόμη,
ἀντίο, Μάρτυς Αἰκατερίνη.

Εἶναι τῆς μόδας νομίζω τώρα
ἔτσι 'στὸ ἔθνος τρανοὶ περνοῦν,
γιὰ τὰ ταξείδια νὰ πέρνουν φόρα,
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖθε νὰ τριγυρνοῦν,

Αὐτοὺς τοὺς ἀνδρας καὶ σὺ μιμήτου,
καὶ ταξιδάκια καὶ σὺ ἀρχίνα,
φόρεσε γάντια, μὲ μαῦρα 'ντύσου,
καὶ πάντα μούντζαις δὸς 'στὴν Ἀθήνα.

Παντοῦ θὰ γίνῃ καὶ γιὰ τὸν κόμη
παράτας φούρια κι' ὑποδοχή.

θὰ νὰ στρωθοῦνε μὲ δάφναις δρόμοι,
κι' ἀνθία θὰ πέσουν ὡσὰν βροχή.

Θὰ σὲ φουσκώσουν μὲ προσφωνήσεις,
Ζήτω θ' ἀκούῃς ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
καὶ σὺ, Δὲ Κάστρο, θὰ νὰ σατίσῃς
γιὰ τόση δόξα ἐξαφνική.

Σύρε 'στὴν Πάτρα, ὦ μὲο κάρο !
κι' ἂν 'βρῇς βαρέλι ἐπάνω πηδα,
βάστα 'στὸ χέρι μακρὸ τσιγάρο,
καὶ ὅλο σκοῦζε γιὰ τὴν πατρίδα.

Τὸ ὑπουργεῖο μὲ λύσσα 'βρίσκει,
γιὰ ὅλα λέγε καὶ μία γνώμη,
'στοὺς λόγους πρώτος καὶ σὺ νὰ ἴσῃς,
ἂν θέλῃς δόξα, χρυσὴ μου κόμη.

Ὅλο γιὰ τέτοια νὰ ρητορεύῃς,
εἶναι τῆς μόδας αὐτὴ ἡ τρέλλα·
ἀνάγκη πᾶσα νὰ ταξιδεύῃς
γιὰ τὴν πατρίδα καὶ σὺ, Καστέλλα.

Λοιπὸν μᾶς φεύγεις καὶ σὺ ἀκόμη,
τῆς πρωτευούσης τὸ φιγουρίνι ;
'Αντίο, τζόγια, ἀντίο, κόμη,
ἀντίο, Μάρτυς Αἰκατερίνη.

Ἴδου κι' ἓνα ποικίλο
γιὰ κάποιον γέρο σκύλο.

Σκύλος γέρος καὶ καλός,
μ' ἓνα μάτι καὶ μουρλός,
'χάθηκε προχθὲς τὸ βράδυ
μὲς 'στοῦ Δέκα τὸ σκοτάδι.

Σταχτύς εἶναι ὁ καυμένος,
κι' ὥς 'στὴ μέση ξουρισμένος.
'Ἄπεις εἶναι τὸνομα του,
καὶ λατρεύει τὴν κυρά του.

Ὅποιος τὸ λοιπὸν τὸν φέρει,
θὰ νὰ πάρῃ μὲς 'στὸ χέρι
δὲς τὰλλα καὶ ἂν θέλῃ
ἀπ' τὸ σπήτι τοῦ Σαρδέλη.